

Thuiskomen.

Twee jaar geleden, toen volkomen onverwacht het geluk tussen haar vingers door glipte, had Dorien niet verwacht ooit weer gelukkig te kunnen worden. Nu, op de terugweg van de vakantie in Frankrijk, voelde ze het geluk weer tintelen. Maar nu even concentreren! De regen probeert met zwiepende vlagen de voorruit ondoorzichtig te maken. De ruitenwissers doen flink hun best, maar kunnen de grote hoeveelheden hemelwater amper de baas. Tien voor half twee. Er is weinig verkeer 's nachts op de A27 in de Ardennen. Misschien hadden ze beter vlak voor de grens met Luxemburg het hotel kunnen nemen, dat zo uitnodigend stond te lonken aan de snelweg met die mooi uitgelichte gevel. Naast haar hoorde ze de rustige ademhaling van Paul. Ze kijkt opzij en ziet in het licht van een tegenligger een druppeltje in zijn mondhoek glinsteren. "Die is ver weg", mompelt ze voor zich uit. De afspraak was dat Paul om één uur het stuur zou overnemen. Maar een half uur daarvoor was hij in diepe slaap gevallen. Twee weken geleden zou ze hem wakker hebben gemaakt, nu niet meer. Ze voelde weer die tinteling, ging even verzitten en concentreerde zich op de weg voor haar.

Twee weken daarvoor was de situatie heel anders. Ze waren om half drie 's nachts uit Groningen vertrokken om op tijd aan te komen bij de vakantiewoning in Auvergne, dat ze voor twee weken hadden gehuurd. Ook toen was het slecht weer. In het donkere Drenthe, ter hoogte van Hoogeveen kregen ze een woordenwisseling. "Ahhhh bah!, ik heb m'n bikini vergeten"-, begon Dorien. "Nou dan koop je er maar één in Frankrijk en misschien kun je dan maar beter direct een badpak kopen", ketst Paul terug. Met die laatste, met opzet uitgesproken opmerking, werd de toon gezet aan het begin van de vakantie. "Moet jij nodig zeggen, jouw nieuwe zwembroek is ook een maat groter dan die van vorig jaar", reageert Dorien bits. "Ja, maar ik maak er geen probleem van", gaat Paul verder, wetend dat hij flink op weg is de communicatie voor langere tijd te blokkeren.

'Rund', denkt Dorien en staart de donkerte in. Zou hij nu al in een mid-life crisis zitten? Hmmm, met veertig? Zou dat kunnen? Zo'n rotopmerking over haar figuur zou daar in passen. Hoewel de zwaartekracht probeerde vat op haar figuur te krijgen vond ze dat ze met haar achtendertig er nog best mocht wezen. En ze was ervan overtuigd dat Paul dat ook vond. Nog steeds had hij 'die blik in de ogen' als ze na het douchen onbekommerd naakt de slaapkamer binnenstapt, terwijl Paul in bed het laatste nieuws volgt. En regelmatig worden die blikken daarna omgezet in daden. Maar het was niet meer zoals vroeger. Het was allemaal zo vanzelfsprekend, alles was zo voorspelbaar. Ze had het gevoel dat ze alles al had meegemaakt. Het leven begon bijna saai te worden. Nu weer naar Frankrijk, ze hadden het al zo vaak gedaan. Waren ze in een vicieuze cirkel terechtgekomen? Zou Paul dat ook vinden en reageerden ze daarom zo bot op elkaar? Ze hadden het met z'n tweetjes toch niet slecht. Beiden hadden een leuke baan, zij op de kraamafdeling hij voor de klas. Werd hiermee hun gemis gecompenseerd? Zou het daar van komen? Ze hadden geen kinderen gekregen die ze zo graag wilden. Twee jaar geleden viel het oordeel, ze zouden nooit kinderen kunnen krijgen. Het lag aan Paul. Vijf jaar waren ze 'bezig' geweest. Het eerste jaar ging bijna ongemerkt voorbij. Toen sloeg de twijfel toe. Naar de gynaecoloog. De thermometer werd haar intiemste vriend, op commando elkaar liefhebben, het mocht niet baten. Later die gemene onderzoeken in het ziekenhuis. Bij haar was het allemaal prima in orde. Toen was Paul, na lang aandringen,

aan de beurt. Het lag aan hem. De wereld stortte voor haar in. Paul kon er moeilijk over praten, hij voelde zich schuldig, maar vond dat hij er niets aan kon doen en pakte zijn leven weer op alsof er niets was gebeurd. Na een paar weken stuurde Dorien aan op een confronterend gesprek met Paul. Ze wilde het uitpraten, hij brak, ze had vreselijk met hem te doen. Ze spraken af het zo maar te laten, geen kunstmatige inseminatie, geen adoptie, ze hadden voor elkaar gekozen en ze zouden samen verder gaan, nog iets van hun leven maken. Maar Dorien was veranderd. Ze kon nergens meer echt van genieten. Onbewust gaf ze Paul de schuld, zo'n levenslustige kerel, maar met zaad zo dood 'als een pier'! Woest kon ze er worden, zo onrechtvaardig. Ze was nu bijna veertig, op de helft van haar leven. Het was alsof ze op de splitsing van haar levensweg was gekomen. Wilde ze nog wel met Paul dezelfde richting op? Ze besloot deze vakantie een keuze te maken. Starend naar de repeterende beweging van de ruitenwissers, doezelde ze weg.

Paul zette de radio wat harder, buiten begon het te lichten, er kwam meer verkeer op de weg. "Always looking at the bright side of life", klonk het uit de luidsprekers. Monty Python, mooi nummer, lekker toepasselijk na zo'n discussie. Paul hield van muziek, het kon je stemming sturen. Als hij eens een sombere bui had kon hij veel kracht putten uit het draaien van muziek. De laatste maanden werden z'n sombere buien echter frequenter. Zou het nog steeds komen van wat er twee jaar geleden is gebeurd? 't Zal wel. Hij had zich er bij neer gelegd, het was niet anders. Ze hadden het samen toch uitgepraat. Paul voelde zich een mislukking, maar gelukkig was Dorien heel begripvol. Toch voelde hij dat Dorien er niet mee overweg kon. Hij had het idee dat ze het hem bleef verwijten. Het maakte hem somber en kribbig. Ze hadden behalve kinderen, toch alles wat ze zich maar konden en mochten wensen, een leuk huis, een leuke baan, vrienden en elkaar. Vijftien jaar geleden hadden ze elkaar ontmoet. Hij was meteen verkocht, Dorien niet veel later. Enkele jaren later waren ze getrouwd. De eerste jaren genoten ze ongedwongen van het leven, ze gingen uit eten, naar de bioscoop, het theater en bouwden een leuke vriendenkring op. De laatste jaren was er veel veranderd. Hij hield van Dorien maar toch was het niet meer zoals vroeger. Het leven ging weer z'n normale gang. Te normaal, hij voelde dat de spanning was weggefallen. Ook nu op weg naar Frankrijk voelde hij geen spanning, ze hadden het al zo vaak gedaan, er was niets nieuws onder de zon. Er was een barrière tussen hem en Dorien en hij wist niet hoe hij die moest slechten.

Het leek wel de zondvloed, de hele weg naar Auvergne bleef het stortregenen. Paul en Dorien spraken weinig met elkaar. En wanneer ze iets zeiden was de ondertoon daarvan zodanig dat de gesprekken steeds korter werden. Om vijf uur in de middag hadden ze, na een uur zoeken, eindelijk de vakantiewoning bereikt. Het regende nog steeds. De beheerster van de woning, madam Decoret, stond hen al op te wachten. Op slippers, onder een kapotte paraplu stond ze te wachten in de modder. "Bonjour madame et monsieur", begroette ze allervriendelijkst. Haar glimlach leek oprecht, ondanks dat ze al de hele tijd had staan wachten. Ze liet het huis zien, een uit de 19e eeuw verbouwde boerderij, net zo grijs en kil als het weer buiten. Maar madam Decoret bleef opgewekt en merkte terloops op dat het al veertien dagen ononderbroken regende. Dat beloofde wat.

Kwart over negen zag Paul op de wekker. Hij kon vanuit het bed de gordijnen een beetje opzij schuiven en zag dat het weer ook die dag absoluut geen zin had om mee te werken. Dorien was nog in diepe slaap. Paul stapte uit bed en voelde de klamme lucht die in het huis hing. Hij kwam tot de conclusie dat de kachel aan moest. Er was een gigantische open haard in de zitkamer met een schouw waarin je recht op kon staan. Toch

koos hij voor de houtkachel die in de woonkeuken stond, omdat je daar een schitterend uitzicht had over de heuvels. Hij begon de kachel aan te steken. Eerst oude kranten, daarna kleine houtjes en tot slot forse stukken hout die hij uit de aanpalende schuur haalde. Koud zullen we het de komende tijd niet krijgen, bedacht Paul toen hij door de regen met een mand vol hout naar het huis terugliep. Hij schrok toen hij langs het raam van hun slaapkamer liep. Dorien trok in één ruk de gordijnen open. Beiden schrokken van elkaar. Na de eerste schrik de verbazing. Dorien zag Paul daar staan in de regen. Het zag er niet uit, ongeschoren, op blote voeten, in korte broek met daarop een oud doorweekt T-shirt vol zwarte vegen, een bollende buikje boven de mand met hout. Daar stond de man waar ze vijftien jaar geleden voor was gevallen. Nog steeds had hij dat stuntelige, maar..... ook dat vertrouwenwekkende waar ze toen voor was gevallen en die eerlijke onschuldige ogen. Nu hij daar zo stond ging er een tinteling door haar heen. Ze kreeg een brok in de keel, plots wist ze zeker dat ze Paul niet wilde verliezen.

Paul liet bijna de mand met hout uit zijn handen vallen. Verbijsterd keek hij naar Dorien, de armen wijd uit elkaar de gordijnen nog vasthoudend. Daar stond ze, in eerste instantie zag hij de verbazing, toen die glimlach, dezelfde lach waar hij ooit verliefd op was geworden maar die hij jaren had gemist. Beiden beseften plotseling dat die ogenblikken bij dat slaapkamerraam in Auvergne bepalend zouden zijn voor hun verdere leven. Ze glimlachten naar elkaar, sloegen hun ogen neer en wisten dat het goed zat. Na een jarenlange relatie heb je steeds minder woorden nodig om elkaar iets duidelijk te maken. De wereld zag er ineens anders uit. De barrière was plotseling verdwenen.

De regen was niet langer een spelbreker, maar een uitkomst. Paul en Dorien schoven de aftandse sofa voor de hoog opgestookte kachel en onder het genot van de onvermijdelijke wijn en kaas, praatten ze die avond al die dingen uit die ze te lang hadden laten liggen. Ze konden van elkaar accepteren niet meer van elkaar te verwachten dan redelijk

is. Aan het eind van de avond hadden ze hun liefde voor elkaar weer opgegraven en wisten ze dat ze de komende jaren weer vooruit konden. Na een gloedvolle nacht werden ze 's morgens wakker op de sofa, maar wisten dat het niet alleen de wijn was geweest die deze nacht zo speciaal had gemaakt. Een uurtje later keken ze boven hun verse croissants uit het raam waar ze zagen dat de doorbrekende zon de laatste regenbuien verjoeg uit de Franse heuvels.